

Srebrenka Peregrin

CRVENE CIPELE ZA ANKU

U našem je susjedstvu, dvije kuće dalje, živjela moja Anka. Od tko zna koje rodice ili strica što je otišao raditi u bijeli svijet, dobila je par crvenih cipela. Znala je ona za nevolje koje mogu snaći onoga tko ih nosi – u njezinoj se kući čitalo – no odlučila je ne misliti na to. Ta cipele su stigle iz Austrije, ili čak Australije.

Moja vam je Anka cipele odmah izvadila iz kutije i nataknila ih na noge. Nažalost, bile su to cipele za odraslu ženu, pa joj još nisu bile dovoljno velike, ali nije za to marila. Kad god je nitko ne bi držao na oku, moja je Anka spuštala cipele s police, obuvala ih i plesala pred ogledalom dok su pete išle klop-klop-klop. Nakon igre bi ih vratila na mjesto i niti jednom nije zaboravila da ih treba spremiti. Doduše, nakon nekog vremena je pomalo zaboravila da postoje.

Kad su je, međutim, pozvali na prvi ples, istom se moja Anka sjetila crvenih cipela. Pohrlila je ne bi li našla kutiju, a onda ih je obula i u njima klop-klop-klopkala po kući. No njezina je majka baš kupila haljinu koja joj je savršeno išla uz oči, tetka je donijela novi pojas, a baka par cipela koje su toliko dobro išle uz opravu da uz njih crvene cipele nisu izgledale nimalo moderne. I opet je na neko vrijeme smetnula s uma da crvene cipele stoje u kutiji.

Kad je moja Anka sljedeći put pomislila na njih – baš dok sam joj plela kosu prije nego li se udala za Ivana, istog onog kojeg je sreća na plesu – morale smo priznati da uopće ne pristaju uz vjenčanicu. Samo ih je malo isprobala i uživala u njihovom klop-klop-klopkanju, ali kutija jednostavno nije stala među prtljagu za medeni mjesec, pa ih je ostavila kod kuće.

Kad se vratila s puta, krenula je nositi samo razumne cipele u kojima se moglo trčati za djecom i ispunjavati obveze. Crveni je par i dalje čamio u svojoj kutiji – većinu dana ne bi ni pomislila na njih. Jednom su joj ipak pale na um, pa ih je probala navući na stopala, koja su se pokazala preširoka. I mada su cipele i dalje klop-klop-klopkale, moja vam Anka nije u njima uspjela prijeći više od dva koraka prije negoli je pala i uganula gležanj, pa sam joj nosila variva skoro čitav tjedan.

Tako su cipele ponovno dignute na policu, a moja je Anka napomenula da bi ih mogla dati vlastitoj kćeri kad odraste. No kad smo joj to spomenule, cura je samo napuhala žvakaću

u balon i rekla da su cipele ogavne i da stalno rade onaj klop-klop-klopkavi zvuk. Ni u ruku ih nije htjela primiti da osjeti koliko su dobro načinjene – u Njemačkoj, možda, ili Švedskoj.

Moja je Anka konačno dovoljno ostarjela i umudrila se da više ne isprobava crvene cipele koje je čuvala sve te godine. No ipak, kako su joj se bližili posljednji dani, znala ih je uzeti iz kutije te ih je gladila, gotovo kao da su kakva mačka. Tako smo je i pronašli – s osmijehom na usnama i parom crvenih cipela u krilu.

Dok smo je prali i odijevali, otkrili smo da su joj se stopala toliko izborala i usahnula da joj niti jedan par obuće više nije bio po mjeri. Rekla sam: „Ma to ionako nitko neće vidjeti,“ pa smo joj na noge stavili crvene cipele, na čijem je đonu pisalo *Made in Neverland*. Ali, sad kad razmislim, možda sam krivo vidjela; možda je pisalo da su iz Nizozemske. Geografija mi nije jača strana.

Uglavnom su joj sad stajale kao salivene i, dok smo zatvarali lijes, pustile su od sebe tek jedan jedini, najslabiji i gotovo nečujan klop. Zvuk je bio tako zgodan da se poslije govorilo kako je duša moje Anke sigurno otišla natrag u Ameriku u tim cipelama; ili, eventualno, u nebo.

Ja mislim da je ipak ovo drugo, jer ako u našem susjedstvu pažljivo slušate kad nailazi oluja, možete iza oblaka čuti klop-klop-klopkavi zvuk. A kad ih sunce na zalasku oboji u crveno, lako je vidjeti moju Anku kako pleše gore, konačno obuvjena u svoje crvene cipele.